

Puberen als dertiger.

Puberen als dertiger

Getty Lenaerts

Schrijver: Getty Lenaerts
Coverontwerp: Getty Lenaerts
ISBN: 9789465203430
© Getty Lenaerts

1

Badend in het zweet werd Rita wakker; wild draaiend met haar hoofd om te kijken of ze nog achtervolgd werd. 'Nee, het was weer zo'n nare droom. Wanneer gaan die eens ophouden? Het lijkt steeds zo heel echt, en steeds opnieuw, wanneer ik weer in slaap val, gaat het verder. Ik word daar zo moe van,' dacht ze.

Ze zwierde haar lange, slanke benen uit het bed en stond op. Rita wreef over haar haren en probeerde zo haar hoofd te ledigen van die nare dromen.

Beneden maakte ze zich vlug een boterham klaar en daarbij een kop koffie met de Senseo; dat was vlug klaar. Zoals steeds at ze haar boterham terwijl ze zich aankleedde; tijd om rustig te ontbijten nam ze niet. Elke ochtend was het spannend om de bus nog net op tijd te halen.

Ze reed met de bus naar haar werk, waar ze in een groot magazijn de bestellingen moest inpakken die via de website besteld werden.

Een van de meisjes die er vast werkte en regelmatig controleerde of alles goed verliep aan de band waar Rita

stond, was nooit vriendelijk. Nochtans werkte Rita steeds voort en deed ze haar werk naar best vermogen. Als interim wist je steeds op voorhand dat er heel veel werk zou zijn, anders was je daar niet nodig. Voor Rita was het een goede tijdsbesteding en ze verdiende er nog iets mee.

Alleen de collega's, daar had ze een hekel aan.

Het 'controlemeisje' had iets gezien dat niet goed was bij Rita; ze zei dat ze bij de chef moest gaan.

'Wat zou er mis zijn?' dacht Rita terwijl ze met onzekere tred langs de andere dames ging. Iedereen keek naar haar; ze voelde zich heel ongemakkelijk met al die blikken op haar gericht.

De vrouw die toezicht hield, zat in haar kantoor dat zich op een verhoogd plateau bevond. Doorheen de vensters kon ze het hele magazijn overzien.

Rita klopte en ze mocht meteen binnen.

"Ik hoor dat je verkeerde zegels geplakt hebt op een pakket," zei mevrouw.

"Sorry, ik weet het niet; op welk pakket dan?"

"Vraag dat dan maar aan Julie! Let wat beter op."

"Okéé, zal ik doen." Rita ging terug naar haar werktafel en stopte bij Julie: "Welk pakket was fout?"

"Ik heb het op je tafel gelegd." Zei ze onvriendelijk.

Rita ging kijken en zag het pakket liggen. Keek het na en plakte de juiste zegel erop. 'Had ze dat meteen tegen mij gezegd',, dacht Rita, 'dan was het zo opgelost.'

De dagen duurden eindeloos lang, niemand die eens glimlachte. Rita was ook niet echt iemand die veel zei en keek ook vlug weg wanneer iemand naar haar keek. Steeds verlegen en bang om iets fout te doen of te zeggen. Zo was het al haar hele leven; ze probeerde om de gunst van anderen te winnen door vriendelijk en gedienschtig te zijn. Niets bracht het op; Rita voelde zich meestal minder mooi dan de anderen, minder slim en soms lomp. Zeker als iemand op haar werk aan het letten was, dan ging er veel fout. Regelmatig keek ze op haar uurwerk; de tijd stond precies stil.

Tijdens de pauzes was het ook heel zenuwslopend; het leek wel of ze echt een buitenbeentje was. Iedereen leek altijd te weten waarover te praten, Rita nooit. Ze wist nooit wat ze kon zeggen; alleen in haar gedachten was het nooit stil. Daar werden dialogen gesproken, onvoorstelbaar waar de woorden dan allemaal vandaan bleven komen.

Na haar dagtaak haastte ze zich om naar buiten te gaan. Ze ging dan naar de bushalte en wachtte op de bus, met de andere jonge dames die in een groepje stonden te praten en te lachen.

Toen de bus aankwam, liet ze hen allemaal eerst instappen en als laatste zocht ze dan een vrije plaats. Meestal moest ze zich vasthouden, omdat de bus al meteen vertrok nadat de laatste was ingestapt. Ze

probeerde niet naar de gezichten van de anderen te kijken en ging vlug zitten.

Op vrijdag ging ze na haar werk langs het interimkantoor; dan was het uitbetaling en een nieuw contract voor de volgende week. Zolang ze op die plaats iemand nodig hadden, kon je best blijven; anders werd je niet meer als goede werkracht gezien.

Enerzijds verheugd met de uitbetaling van een weekloon, anderzijds dubbele gevoelens met een nieuw contract voor de volgende week op zak. Terug werk en inkomen, maar ook weer een week die vernederende blikken verdragen van sommigen die steeds op zoek waren om iets te vinden wat niet goed was.

Rita vond het werk op zich wel leuk, maar niet de mensen die rondom haar stonden.

Enkele maanden hield ze het al vol; toen vroeg de chef om mee te gaan helpen in het magazijn met de grote stukken.

“Oké, waar moet ik heen?” vroeg Rita beleefd. Ze was blij dat ze weg kon bij die onvriendelijke meisjes en dames.

Ze ging naar de plaats die haar aangewezen werd en ontmoette daar twee jonge vrouwen die heel vriendelijk leken. Ze legden haar het werk uit en hielpen met de grote, zware stukken om die in te pakken.

Rita voelde zich meteen stukken beter op die plaats. Er werd normaal, vriendelijk gepraat met elkaar; daar wou ze graag blijven.

Na het werk was het nog wel even spannend, omdat ze weer diezelfde bus naar huis moest nemen, waar ook die vervelende jonge mensen op wachtten.

‘Was het zo moeilijk om vriendelijk te zijn?’ dacht Rita.

Ze had een lang weekend voor de boeg. ‘Wat zou ik doen?’ dacht ze. Ze nam haar fotoalbum, een oude map met daarin kartonnen bladen, iets wat ze ooit nog eens gekregen had van haar broer. Bij het zien van de foto’s herinnerde ze zich heel vaak de situatie van het moment waarop de foto genomen werd.

De foto van de derde kleuterklas, waar zij als prinses verkleed was voor het toneel. Aan het einde van het schooljaar werd er telkens iets opgevoerd voor de ouders die dan kwamen kijken. Zij was toen de enige met lang haar, van alle kleuters die daar naar school kwamen. Naast haar stond het kleinste meisje van de kleuters; zij woonde in dezelfde straat als Rita. De ouders van dat meisje waren heel groot en haar zusje ook.

Al de kleuters van de wijk gingen naar die school. Daar was Rita ook al stil en verlegen. Het jongetje van een paar huizen verder plaagde haar steeds toen ze van school weer naar huis gingen. Hij zei steeds dat ze moest lopen, dan weer stappen, dan stoppen. Rita

deed dat, tot ze bijna thuis was. Dan liep ze verder en kwam buiten adem binnen bij haar mama.

Rita dacht terug aan al die avonden dat ze in haar bed lag en dat de muren op haar afkwamen. Ze riep dan haar mama, maar die zei dat ze haar ogen moest dichtdoen en slapen. Ze kon niet slapen; voor haar was het toen echt dat de muren verschoven en de kamer kleiner werd. Dat herhaalde zich telkens als ze juist in haar bed lag. Haar deur mocht nooit open blijven staan; als ze dit wel deed, trok haar vader die steeds dicht. Ze voelde zich dan opgesloten.

Dan waren daar steeds die dromen. Ze liep altijd zo hard ze kon, maar bleef op hetzelfde plekje lopen en de achtervolgers kwamen steeds dichterbij. Telkens als ze net achter haar waren, schrok ze wakker, maar met angstweet.

De telefoon deed haar opschrikken; ze moest even terug tot zichzelf komen. Het fotoalbum werd opzijgelegd en Rita nam de telefoon op: "Hallo?"

"Rita, met An, heb je plannen voor dit weekend?"

"Nee, nog niet. Ik was naar foto's aan het kijken."

"Zullen we samen naar de cinema gaan?"

"Welke film draaien ze?"

"Een western. Cowboys en Indianen."

"Oh nee, niet veel zin. Kom jij anders naar mij? We kunnen een film gaan huren en hier zien."

“Ja, is een goed idee. Gaan we samen kijken voor een film, of zal ik er eentje meebrengen?”

“Ik zal met je meegaan. Kom dan eerst naar hier.”

2

Rita deed andere kleren aan. Ze had thuis graag iets gemakkelijk aan, een lekkere losse trui en joggingbroek. Ze was klaar toen An binnenkwam.

“Hoe is het op je werk, Rita?”

“Beter nu ik in een ander magazijn sta. Daar werk ik liever.”

“Volgende week terug naar daar?”

“Ja, er is veel werk, heb ik vernomen. Zolang ik kan, ga ik daarheen.”

Samen gingen ze naar de videotheek in het dorp. Er waren heel veel films te huur, maar het moest iets zijn waar ze samen van konden genieten.

“Ik heb er eentje gevonden, Rita.”

“Welke?”

“Een lange film van ‘Het kleine huis op de prairie’.”

“Ja, voor mij is dat goed, is ontspannend en geen geweld en van die toestanden.”

Met die film gingen ze naar het huisje van Rita.

Het huisje was ingericht met het meest noodzakelijke, maar wel gezellig, zei An steeds als ze bij Rita binnenkwam. Pastelkleuren aan de muren en iets fleurigere gordijnen en planten op het venstertablet.

Ook niet echt nieuwe meubels, meestal van de kringwinkel, maar wel degelijk en bij elkaar passend. Niet te veel sierstukken, enkele foto's op de kast van de familie.

De salon met een driezit en salontafel ervoor was voor Rita genoeg.

“Wil je wat drinken, An?”

“Ja, een cola als je hebt.”

“Ja, die heb ik steeds voor jou in huis.”

“Je bent een lieverd.”

“Jij bent de enige die dat zegt.”

“Misschien omdat niemand anders echt weet wie je bent. Heb je nog andere vrienden of vriendinnen?”

“Nee, ik weet nooit wat ik moet zeggen. De anderen die ik ken zijn ook niet vriendelijk en daar voel ik me helemaal niet goed bij.”

“Wij weten toch altijd wat te vertellen tegen elkaar, hoe komt het dat je met anderen niet kunt praten?”

“Dat weet ik niet, An. Ik denk dat ik gevoelsmatig reageer op andere mensen. Als ze niet vriendelijk kijken, dan durf ik al niets meer te zeggen.”

“Misschien verbetert dat nog als je wat ouder wordt.”

“Ben nu toch ook al niet meer zó jong?”

“Dertig is nog heel jong hè Rita.”

Ze hadden allebei hun drankjes en gingen gemakkelijk in de sofa zitten. Rita had de televisie aangezet en de video in de recorder gestoken.

Ze nam de afstandsbediening en drukte op start.

“In de film zijn ze met zoveel en allemaal vriendelijk.”

Zei Rita. “Zo zou het in het echte leven ook moeten zijn.”

Halverwege de film zette Rita hem op pauze.

“Op de bedrijven komen zoveel verschillende mensen, daar bouw je niet echt een vriendschap mee op, denk ik, Rita.”

“Nee, dat heb ik al ondervonden. Ze klikken wel samen, maar meer om niet alleen te staan. Een afstandsbediening voor de mensen zou handig zijn, als ze onvriendelijk zijn, op stop zetten... Wil jij nog iets drinken, iets eten?”

“Ik heb zin in frietjes.” Zei An.

“Gaan we erom? Het is hier net om de hoek.”

Rita schakelde de tv en videorecorder even uit en nam de jassen uit de hal.

Ze wandelden naar de frituur; gelukkig stonden er niet te veel klanten te wachten. Ze bestelden allebei een klein bakje en een cervela erbij.

Met de frietjes haastten ze zich terug naar huis. Gauw wat mayonaise erbij en de film weer verder laten spelen.

“Nog een cola, An?”

“Ja graag, zal ik erom gaan?”